

Lid blev afgivet angaaende det Forslag, som jeg ofte nok har omtalt, at der kunde blive Spørgsmaal om en Forlængelse til Gilleleie og derved et Haneanlæg og en ny Forbindelse over Grenaa. Saaledes hedder det paa den ene Side, og paa den anden Side hedder det, at Forlængelsen over Helsingø vilde kunne føre til en Forbindelse over Frederiksværk og til et Punkt ved Sjællands Munding og derved løse det samme Spørgsmaal om en ny Forbindelse med Sjælland. Jeg for mit Bedkommende er ikke i Tvivl om, at det Spørgsmaal, om vi overhovedet trænge til en ny og kortere Forbindelse med Sjælland over Grenaa, eller om vi navnlig i Svintre trænge til en saadan Forbindelse for en bedre Postforbindelses Skyld, det er et Spørgsmaal, som er saa stort og trænger til saa mange Undersøgelser og Overveielser og som i aller egentligste Forstand henhører under den ærede Ministers Omraade, at det ikke kunde falde Forslagsstillerne ind at bringe dette store Spørgsmaal ind under denne Sag, saaledes at det, at tilveiebringe en stor Havn ved Gilleleie, — som ogsaa Nogle tale for — paa ingen Maade skulde have Noget med denne Sag at gjøre. Jeg mener, at vi kunne lade de 100 Byer uden Hensyn til dette Lovforslag kæmpe om, hvor den rette Forbindelse skulde være. Jeg vil dog erklære, at det ikke nu kunde være min Lante, at hvis Jernbanen gik til Helsingø, at man saa berfra skulde tænke sig en Forlængelse forbi Frederiksværk til Kattegattet, Landet, der ligger imellem, vilde ikke egne sig dertil. Efter det Opsving, som Jernbanerne have taget hertilands, anser jeg det som selvsølgeligt, at hvis Frederiksværk skulde have en Jernbane, enten med eller uden Haneanlæg ved Kattegattet, vil den komme til at gaa Syd om Arresøen og neppe til Frederiksværk, jeg har derimod ikke Tvivl om, at det rettest maatte være over Hillerød. Jeg vil væge mig imod, at Forslagsstillerne ville gjøre denne i og for sig lille Sag, for hvilken de ubbede sig Beloville, til en stor Sag, som skal løse et andet stort Spørgsmaal, som kun Regjeringen kan tage i sin Haand. Naar de vedkommende Steders Beboere i rette Tid sørge for at henlede Opmærksomheden paa, at hvis denne Forbindelse skal tilveiebringes, saa er det dem, der have de gunstigste Betingelser, det er der Ingen, der kan forvente dem i, men jeg for mit Bedkommende vil her holde dette ude. Skulde jeg udtale min private Mening, er det ganske vist den, at Gilleleie ikke vil være det Punkt, som jeg anser for det naturligeste og bedste til at skabe en Forbindelse af den Natur, jeg har omtalt. Foruden at jeg støtter mig til den Opinion, de velvillige Udtalelser, der ere komne fra mange Rigsdagsmænd, støtter jeg mig ogsaa til velvillige Udtalelser fra den ærede Indenrigsminister under anden Behandling af Finantsloven for 1880—81. Den ærede Minister siger der — med den høitærede

Formands Tilladelse skal jeg oplæse nogle Linier: „Ovis der for Diebliffet skulde være Tale om Udsvælsen af en saadan Bane, saa synes det imidlertid klart, at Udsvælsen maatte ske ganske ved de samme Kræfter — ogsaa de samme materielle Kræfter — som have virket her, at altsaa Egnen maatte tage sin Del af Arbeidet, og at ogsaa det sjællandske Jernbaneselskab maatte tage sin Del deraf.“ Disse Forudsætninger ere i det foreliggende Forslag tilstede, idet man har anset det for korrekt og naturligt, at denne Sag blev tagen i Haanden af den nuværende Aktieselskabs Bestyrelse, altsaa af de samme private Kræfter, og hvad de materielle Kræfter angaar, har man ogsaa søgt at indrette det ganske paa samme Maade. Den ærede Minister siger fremdeles: „Dette gjør imidlertid, at der er Vanskeligheder tilstede, som for Diebliffet ikke kunne overvindes; men at saadan en Bane engang vil blive stiftet tilveie, derom tvivler jeg ikke, fordi det forekommer mig naturligt, at, naar en Jernbane kan komme i Forbindelse med en Søhavn ved, at der anlægges en ny Banestrækning af kun $\frac{1}{4}$ Mils Længde, saa er der al mulig Grund til at vente, at et saadant Baneanlæg engang vil blive udført, saa meget mere som en Bane til Gilleleie jo har stor Betydning ogsaa for Nordsjællands Fiskere.“ Nu skal jeg dertil bemærke, at de Vanskeligheder, som den ærede Minister har hentydet til, formentlig ikke nu i samme Grad som dengang ere tilstede, thi ihvorvel man ikke paa Forhaand — det er nemlig praktisk vanskeligt — har kunnet erhverve det nuværende Aktieselskabs Samtykke til at udvide sig paa Grund af et Lovforslag som det her foreliggende, er man dog kommen saa vidt, at Bestyrelsen efter at have overveiet Sagen har udtalt sin Villighed til selv at ville forhandle Sagen, og den vil sandsynligvis ogsaa være istand til at føre den igjennem ved at erhverve det nødvendige Samtykke, ialtsald hvad de Private og Kommunerne angaar. Jeg tør saaledes forudsætte, at der paa alle Steder er saamegen Interesse for Sagen, at den ialtsald maatte kunne vente en velvillig Modtagelse, saa at dens Gjennemførelse ikke kan være fjern. Hertil skal jeg foreløbig indskrænke mig, idet jeg anbefaler Sagen.

Indenrigsministeren (Steel): Det forekommer mig, at den jevne og bestedne Fremstilling, som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne har givet af de paagældende Forhold, fortjener, at man i det Hele taget giver dette Lovforslag en velvillig Modtagelse, selv om man maa holde fast paa den ærede Forslagsstillers sidste Yttring, at han ialtsald for Liden ikke har noget stort Haab om i Hastighed at kunne faae denne Sag igjennem. Det ærede Medlem søgte i Begyndelsen af sit Foredrag at godtgjøre, at Staten ikke i Virkeligheden havde givet noget Tilskud til Anlægget af Græstebanen. Dette maa jeg dog